

Sara Gutschi pripoveduje o svoji izjemni nagradi za doseženo prvo mesto na državnem tekmovanju iz nemščine.

V preteklem šolskem letu sem na državnem tekmovanju v znanju nemškega jezika dosegla prvo mesto in za nagrado prejela potovanje v Nemčijo, kjer sem skupaj s 450 vrstniki iz vsega sveta preživela štiri nepozabne tedne.

Zmaga na tekmovanju je bila vstopnica za sodelovanje v mednarodnem programu, v okviru katerega Nemčija vsako leto sprejme 30 skupin dijakov s približno 12 do 15 dijakov na skupino, ki prihajajo iz vsega sveta. Jaz sem bila dodeljena v skupino številka 20, v kateri sem imela možnost spoznati vrstnike iz Nemčije, Palestine, Nizozemske, Velike Britanije in celo iz Čila. Vse potovanje smo preživeli skupaj, veliko časa pa smo se družili tudi s skupinama 19 in 21, v katerih so zraven dijakov iz že naštetih držav bili še nagrajenci iz Urugvaja, Srbije, Makedonije in še tudi dve Slovenki.

Torej skupaj se nas je v začetku julija v Nemčijo odpravilo le 5 Slovencev. Najprej smo z letalom prispeli na zahod države, v Düsseldorf. Od tam smo se z vlakom odpravili v hotel Mozart v centru Bonna, kjer smo se prvič srečali s svojimi skupinami. Program med skupinami se je malenkost razlikoval, zato smo se večinoma videvali le v hotelu ali ob skupnih tekmovanjih, srečanjih, igrah ali kakšnem skupnem izletu.

V prvem tednu smo si ogledali center Bonna, ki smo ga raziskali z zanimivo igro, pri kateri smo morali odgovarjati na različna vprašanja o zgodovini mesta, prebivalstvu, arhitekturi in šolstvu. Raziskali smo tudi mesto Aachen, kjer smo obiskali Aachensko zakladnico in si ogledali dragocenosti, ki so jih pridobili skozi zgodovino. Odpravili smo se tudi v Köln, kjer smo izvedeli marsikaj zanimivega o značilnostih njihovega narečja, ki se imenuje »Kölsch« in vsebuje veliko jezikovnih posebnosti. Naučili smo se besede »Kamelle«, ki označuje sladkarije. Značilne so za Kölnski karneval, ki je znan po vsem svetu. Po ogromno stopnicah smo se povzpeli tudi na sam vrh Kölnske stolnice, kjer smo si lahko mesto ogledali še iz ptičje perspektive. Skupaj z ostalima dvema skupinama smo se drugi dan z vlakom odpravili v Andernach, kjer smo si najprej v muzeju ogledali, kako izgleda notranjost gezirjev in se nato z ladjico odpravili v naravni rezervat, kjer smo lahko občudovali največji še vedno delujoči hladnovodni gezir na

svetu, ki me je zelo navdušil.

Po petih dnevih bivanja v Bonnu smo se z avtobusom odpravili na jug Nemčije, v Ravensburg. Mesto je zelo znano po tovarni družabnih iger, ki nosi ime kar po mestu, imenuje se namreč »Ravensburger«. Po deveturni vožnji smo končno prispeli do gimnazije v Ravensburgu, kjer smo prvič srečali naše gostitelje. Že predhodno smo bili dodeljeni vsak svoji družini in naslednja dva tedna smo bivali pri njih. Zanimivo je bilo spoznati nemški šolski sistem, ki se precej razlikuje od našega. Otroci se morajo tam že po četrtem razredu odločiti, ali bodo obiskovali gimnazijo, realko ali splošno osnovno šolo. Presenetilo me je, da so na isti šoli učenci stari od 10 do 18 let, kar je kar velik razpon, saj gimnazijski program traja enkrat dlje kot pri nas, torej 8 let. Srednješolsko izobraževanje zaključijo leto prej kot pri nas, torej po dvanajstih letih. Drugačna je tudi razporeditev počitnic, saj imajo skupaj le 6 tednov poletnih počitnic, je pa jih zato nekoliko več med samim šolskim letom. Nekoliko posebni sta tudi zadnji dve leti, imenovani »Oberstufe«, kjer ne obstaja več enoten razred, v katerem bi potekal pouk, ampak se dijaki vsako uro delijo na različne skupine glede na predmete, ki so jih zraven obveznih predmetov izbrali za maturo.

V Ravensburgu imajo tri gimnazije, ki stojijo na enem mestu. Jaz sem obiskovala Spoh-gymnasium, najstarejšo gimnazijo v Oberschwaben, ki je usmerjena v humanistično smer. Za dijake je obvezna latinščina. V osmem razredu se lahko odločijo med dvema smerema; smer naravoslovja in tehnike ali pa jezikovno smer, kjer lahko izbirajo med francoščino, latinščino, starogrščino ali španščino. Prav tako šola do 10. razreda ponuja možnost posebnega razreda za posebej nadarjene dijake, kjer se učitelji še bolj prilagodijo njihovim potrebam. Naša skupina je skupaj tvorila razred dvanajstih mednarodnih dijakov. Skozi zanimive ure pouka smo spoznavali Nemčijo z različnih zornih kotov. Imeli smo pouk zgodovine, kjer smo se večinoma posvečali situaciji v Nemčiji v času druge svetovne vojne. Pri pouku verouka pa smo se pogovarjali o okoljskih problemih in si ogledali dva zanimiva filma o onesnaževanju s plastiko. Pri pouku geografije smo se posvetili splošni geografiji države, pri čemer pa smo eno celo šolsko uro posvetili Bodenskemu jezeru, ki je največje jezero v Nemčiji in leži na tromeji med Avstrijo, Nemčijo in Švico. Najbolj všeč pa mi je bil seveda pouk nemščine, kjer smo spoznavali nemško literaturo in glasbo. Prebirali smo pesmi največjega nemškega pesnika, pisatelja in dramatika Johanna Wolfganga von Goetheja ter se pogovarjali o njegovem življenju.

Večino dni smo torej dopoldneve preživeli v šoli, kot samostojen razred, popoldne pa smo počeli različne aktivnosti skupaj s celotno skupino ali s svojimi gostujočimi družinami. Obiskali smo kopališče, šli v adrenalinski park, obiskali opero na prostem v sosednji Avstriji, pri kateri je oder plaval na Bodenskem jezeru. Izvedli smo tudi mednarodni večer s kulinaričnimi dobrotami iz vseh držav, ki smo jih udeleženci pripravili kar sami.

Nekateri dnevi so bili namenjeni tudi celodnevni izletom, kjer smo lahko spoznavali bližnjo okolico. Med drugim že prej omenjeno Bodensko jezero, po katerem smo se z ladjico peljali do mesta Konstanz, ki meji na sosednjo Švico. Na drugem celodnevni izletu smo si ogledali grad Neuschwanstein, eno najbolj priljubljenih destinacij v Nemčiji. Še posebej pa mi je v spominu ostal pogled na grad iz bližnjega mostu, iz katerega je izgledal prav kot iz pravljice. Bili smo povabljeni tudi v mestno hišo, kjer nas je sprejel župan mesta. Z njim smo se pogovarjali o državah, iz katerih prihajamo, o zgodovini mesta in o prihajajočem dogodku, ki je za njihovo mesto najpomembnejše v letu, o Rutenfestu. Rutenfest je v zgodovini predstavljal praznovanje otrok ob koncu šole in sega nazaj do 17. stoletja. Vsako leto v sklopu tega praznovanja izvedejo zgodovinsko povorko, na kateri predstavijo njihove običaje in kronološko prikažejo razvoj samega praznovanja. Za lep zadnji spomin iz Ravensburga smo si to povorko tudi sami ogledali in se potem odpravili naprej do naše naslednje točke, Münchna.

V bavarski prestolnici smo vse tri skupine bivale skupaj v mladinskem hotelu, kjer smo preživeli zelo malo časa, saj je naš program bil teh šest dni res zelo natrpan. Ogledali smo si sam center mesta, obiskali grad Nymphenburg in raziskovali svet BMW-jev. Mesto smo videli tudi od zgoraj, saj smo se povzpeli na 190 m visok olimpijski stolp. Obiskali smo tudi Angleški vrt, ki je največji park v Münchnu, kjer smo izvajali različne športne aktivnosti. Zelo zanimiv je bil tudi obisk Tehničnega muzeja, kjer smo si lahko samostojno ogledali področja, ki so nas najbolj zanimala. Seveda pa smo imeli tudi možnost obiskati Münchensko univerzo, kjer smo dobili koristne informacije o poteku študija v Nemčiji in o pogojih za tujce. Podali smo se tudi na celodnevni izlet v bližino Avstrije, kjer smo se z vlakom povzpeli na Zugspitze, najvišjo goro Nemčije. Na samem vrhu je bilo približno 10°C, kar sploh ni bilo tako hladno, kot smo pričakovali. Imeli smo celo možnost sankanja, saj je tam kljub visokim temperaturam ležal sneg.

Na žalost pa je čas v Münchnu zelo hitro minil in že je prišel čas, da smo se odpravili na zadnjo skupno dolgo pot. S hitrim vlakom smo se odpravili v glavno mesto, Berlin. Čeprav nam v šestih dneh ni uspelo videti vsega, mi bo mesto za večno ostalo v spominu. Sodobna prestolnica Nemčije je živahno mesto, kjer se sodobna arhitektura in moderen utrip prepletata z bogato zgodovino. Presunil me je pogled na ostanke preko 150 km dolgega berlinskega zidu, ki je skoraj tri desetletja delil mesto na vzhodni in zahodni del. Poskušali smo si predstavljati občutke, ki so jih imeli ljudje v takratnem času, ko je zid omejeval njihovo svobodo. Ena izmed zadnjih znamenitosti, ki smo jo obiskali, je bila še East side gallery, galerija na prostem, ki prikazuje različne motive o veselju ob padcu berlinskega zidu, evforijo ob končno doseglji svobodi, padcu železne zavese v Evropi in upanju na boljšo, bolj človeško družbo.

Vendar kot pravi že stari rek: »Vsega lepega je enkrat konec.«, je prišel tudi čas, ko se je zaključilo moje potovanje po Nemčiji. Slovo od »novih« prijateljev, je bilo za vse izjemno težko, saj smo se v tem mesecu dni med seboj res zelo povezali ter skupaj doživeli veliko nepozabnih trenutkov. In čeprav živimo na različnih koncih sveta, smo se vsi domov vračali z mislijo, da se

2. avgusta zagotovo nismo videli zadnjič.

Še enkrat bi se rada zahvalila za priložnost sodelovanja v tem mednarodnem programu. V začetku januarja 2020 se nameravam ponovno pomeriti v znanju nemščine in morda mi še enkrat uspe ponoviti izjemen uspeh in znova odpotovati v Nemčijo ali Avstrijo. Vsekakor je bila to izkušnja, ki me je zaznamovala in spremenila moj pogled na svet.

Sara Rosalia Gutschi, dijakinja 3.c oddelka

